

Sygn. akt VPa 59/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Jacek Wilga (spr.)

Sędziowie: SSO Andrzej Marek

SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2014 roku **w Legnicy**

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S. iD. S.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji powódek

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 27 stycznia 2014 roku

sygn. akt IV P 149/13

I. oddala apelację,

II. nie obciąża powódek kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV P 149/13 Sąd Rejonowy w Lubinie oddalił powództwo A. S. i D. S. skierowane przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. o przywrócenie do pracy (punkt I), nie obciążając powódek kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej (punkt II).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji powziął po ustaleniu, że D. S. i A. S. były zatrudnione w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. na podstawie umów o pracę zawartych na czas nieokreślony jako kasjerki-sprzedawczynie. Sąd Rejonowy ustalił dalej, że w dniu 21 kwietnia 2013 r. A. S., wbrew obowiązującej u strony pozwanej zasadzie zakupu przecenionych towarów po godzinach pracy lub w czasie przerwy śniadaniowej, odłożyła w miejsce niedostępne dla klientów przecenione pierś z kurczaka, za które powódki zapłaciły o godz. 21:10. Przed tym zdarzeniem, około godz. 20:53 D. S. udała się zaś na stoisko delikatesy nabiął, gdzie ukroiła sobie i zjadła dwa spore kawałki kielbasy. Pismem z dnia 29 maja 2013 r. strona pozwana rozwiązała umowy o pracę z A. S. oraz z D. S. z zachowaniem

okresu wypowiedzenia z uwagi na naruszenie Regulaminu Pracy, polityk i procedur obowiązujących u Pracodawcy i ustalonego w zakładzie pracy porządku, naruszenie obowiązku przestrzegania czasu pracy ustalonego w zakładzie pracy oraz utratę zaufania związaną z wyżej wskazanymi okolicznościami powodującą, że pracodawca nie widzi możliwości kontynuowania zatrudnienia powódek, zwłaszcza że zajmowały one stanowisko, na którym miały stały kontakt i pieczęć nad jego mieniem.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo A. S. i D. S. za nieuzasadnione. Wskazał, że przyczyny rozwiązania z powódkami umów o pracę za wypowiedzeniem były prawdziwe. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że powódki znały procedurę zakupu towarów przecenionych obowiązujących u strony pozwanej, a mimo to odłożyły filety z kurczaka w miejsce niedostępne dla klientów w celu ich późniejszego zakupu. Jednocześnie pracownicy nie zdołały wykazać, że ich zachowanie było aprobowane ze strony przełożonych. Sąd I instancji argumentował dalej, że nagranie z monitoringu oraz zeznania przesłuchanych w sprawie świadków potwierdziły okoliczność, że w dniu 21 kwietnia 2013 r. D. S. udała się na stoisko delikatesy nabiał, gdzie skonsumowała dwa kawałki kielbasy. Z treści ewidencji czasu pracy powódek wynikało zaś, że A. S. i D. S. poświadczyły, że zmianę w tym dniu zakończyły o godz. 21:15, podczas gdy o godz. 21:10 dokonywały płatności za odłożony wcześniej towar. Zdaniem Sądu Rejonowego tak opisane, nieuczciwe zachowania powódek uzasadniały utratę zaufania ze strony pracodawcy, a przez to wypowiedzenie umów o pracę.

Powyższy wyrok zaskarżyły w całości A. S. i D. S., zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego, skutkującej przyjęciem, że przyczyny rozwiązania z powódkami stosunków pracy były prawdziwe i uzasadniały podjęcie decyzji o rozwiązaniu stosunków pracy z powódkami oraz przepisów dotyczących wypowiedzenia umowy o pracę poprzez podanie przyczyny nierzeczywistej w okolicznościach, gdy mimo istnienia wcześniejszych regulaminów pracodawca w sposób dorozumiany zmienił zasady postępowania.

Wskazując na powyższe, powódki wniosły o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie. Wskazała, że zarzuty podniesione w apelacji są bezpodstawne i nieuzasadnione, gdyż Sąd I instancji nie naruszył przepisów prawa procesowego.

Sąd Okręgowy uznając ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy za prawidłowe i przyjmując je za własne zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona.

Na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ocena wiarygodności i mocy przeprowadzonych dowodów powinna odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebrany materiał dowodowy, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd. Nie jest wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych.

Zdaniem Sądu Odwoławczego Sąd I Instancji wyprowadził ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprawny logicznie wniosek, że wskazane powódkom w oświadczeniach z dnia 29 maja 2013 r. przyczyny wypowiedzenia umów o pracę były rzeczywiste.

Przede wszystkim należy podkreślić, że w (...) Sp. z o.o. w K. obowiązywały jasne zasady nabywania przecenionych produktów spożywczych, które były znane zatrudnionym tam pracownikom. Powyższe wynika z zeznań świadków M. M., U. T., B. B., A. B., W. S., M. Ć., Ł. W. oraz J. J., którzy zgodnie wskazali, że mieli prawo zakupu przecenionych towarów po godzinach pracy lub w czasie przerwy śniadaniowej, zaś praktyka odkładania przecenionych towarów w miejsce niedostępne dla klientów, w celu późniejszego zakupu nie była akceptowana. Reguły te zostały również formalnie utrwalone w treści pisma z dnia 3 lutego 2012 r. zatytułowanego „zasady korzystania z przecen, obniżek oraz sezonowych wyprzedaży przez pracowników (...), z którym zaznajamiano pracowników, a w tym również D. S., która odmówiła jego podpisania.

Jakkolwiek przesłuchana w sprawie S. S. zeznała, że przełożeni powódek wiedzieli o odkładaniu przecenionych towarów, w celu późniejszego zakupu i wręcz zachęcali do tego rodzaju postępowania, to jednak twierdzenia te były odosobnione. Jak zauważył przy tym Sąd Rejonowy, stosunek pracy S. S. w (...) Sp. z o.o. w K. ustalił właśnie z tej przyczyny, że pracownica nie przestrzegała reguł dotyczących nabywania produktów spożywczych po okazyjnych cenach. Jej zeznania musiały być zatem ocenione z dużą ostrożnością i zasadnie Sąd Rejonowy nie dał im wiary w pełni.

Wskazać należy ponadto, że ewentualna wiedza przełożonych o praktyce odkładania przecenionych towarów nie pozbawiała ich prawa do reakcji w sytuacji stwierdzenia tego typu uchybień u powódek i nie czyniła z tej przyczyny wypowiedzenia nieuzasadnionym. Przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę nie musi mieć bowiem szczególnej wagi i doniosłości.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawała podnoszona w apelacji okoliczność, że A. S. odłożyła dla siebie i D. S. filety z kurczaka dopiero po trzeciej obniżce cen, gdy ze strony klientów nie było zainteresowania tym towarem. Istotą zarzutu pracodawcy było bowiem postępowanie sprzeczne z obowiązującymi procedurami nabywania przecenionych produktów, a pośrednio również załatwianie spraw prywatnych w czasie przeznaczonym na realizację obowiązków pracowniczych. Powódkom nie zarzucano nawet spowodowania jakiegokolwiek straty w mieniu pracodawcy.

Odnosząc się do dalszych zarzutów apelacji należy wskazać, że za przecenione produkty spożywcze powódki zapłaciły przy kasie samoobsługowej około godz. 21:10, podczas gdy zgodnie z ewidencją i rozliczenia czasu pracy D. S. z kwietnia 2013 r. wynikało, że tego dnia pracownice zakończyły zmianę o godz. 21:15. Jednocześnie z treści zeznań M. Ć., przełożonej powódek wynikało, że fakt wcześniejszego zakończenia pracy w danym dniu każdorazowo znajdował odzwierciedlenie w treści dokumentów ewidencjonujących czas pracy. Okoliczność tę potwierdziła przesłuchana w sprawie E. W. oraz J. J..

Jeśli więc uznać, że D. S. i A. S. w dniu 21 kwietnia 2013 r. zakończyły pracę o godz. 21:00, to umieszczenie na wpisie do ewidencji i rozliczenia czasu pracy innej, późniejszej godziny było poświadczeniem nieprawdy, gdyż stwierdzało stan sprzeczny z rzeczywistością.

Nie sposób podzielić również zarzutu apelacji, że spożycie przez D. S. dwóch kawałków kielbasy w czasie pracy służyło degustacji na prośbę klientów. Zarzucana czynność miała bowiem miejsce tuż przed zakończeniem zmiany w czasie, gdy przy stoisku delikatesy nabrał nie było już klientów.

Wskazać należy ponadto, że o ile w treści apelacji powódki sformułowały wprost jedynie zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, to jednak z jego treści dało się wyprowadzić również zarzut naruszenia prawa materialnego. W tym względzie należy zauważyć jednak, że zarzut apelacji musi być przez stronę podany w sposób na tyle szczegółowy, aby Sąd drugiej instancji mógł przeprowadzić postępowanie w odpowiednim kierunku oraz aby zarzucane przez skarżącego wadliwości wyroku lub postępowania stanowiły właściwe uzasadnienie wniosków

apelacyjnych. Tymczasem w uzasadnieniu apelacji powódki nie wyjaśniły, naruszenia jakiego przepisu w ich ocenie dopuścił się Sąd Rejonowy oraz na czym miała polegać zarzucona obraza prawa materialnego.

W tym stanie rzeczy, apelacja pozbawiona usprawiedliwionych podstaw podlegała oddaleniu w oparciu o treść art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd Odwoławczy oparł na podstawie art. 102 k.p.c. uwzględniając okoliczności dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej powódek.